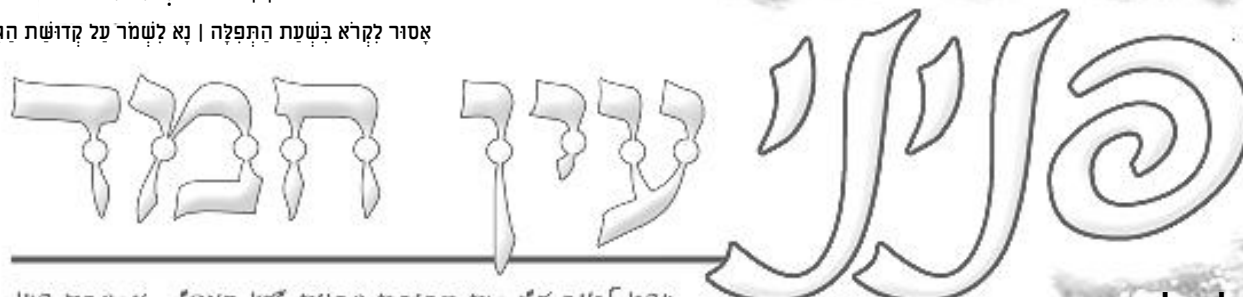

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי | תשע"ח

אסור לקרא בשעת התפלה | נא לשמר על קדושת הגליון

ויצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת עין חמד - אגודת בנין

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי - קְדֻשַׁת בֵּית הַכְּנֶסֶת

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְלֹאֲלֶעָזָר וְלֹאֲיִתְמָר בְּנֵי וְרֵאשִׁיכֶם אֶל תִּפְרְעוּ - וּבְגֵדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ" (ויקרא י, ו)

הכנסת כבוד גדול, וידמה בעיניו, כאילו בא אל היכל המלך, והיה כל דיבוריו ומחשבותיו רק בעניינים קדושים, ולא שיח שום שיחה בטלה, וכל שכן בעת התפילה אשר אז עומד ומדבר, כביכול עם הקב"ה מלך מלכי המלכים, אשר נורא הוא מאוד.

ואיך יעז בן אדם, גוש עפר, לערב בתפילה שהיא דומה למנחה, עפר וצורות, היינו דיבורי חול, וכל שכן דיבורי איסור. הלא בוודאי ימלא עליו השי"ת עברה וזעם, ולא די, שלא נתעלה בתפילתו וכו'. ועל זה אמרו רבותינו ז"ל: רשעים מהפכין מידת הרחמים למידת הדין."

ומוסיף הרב ואומר שזה כוונת הכתוב: "אֶתָּה נֹרָא אֶתָּה וּמִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפְרָח" (תהלים עח), הכתוב חזר ושנה "אתה" ללמדנו, שלמרות שמדובר ב"אתה", כינוי הרומז לשם הוי"ה ולמידת הרחמים, צריך האדם לחוש פחד נורא, מכך שהוא עומד לפני השם יתברך השומע אותו.

ואלמלא יחוש בכך, עלול הדבר לגרום לצרות נוראות, ככתוב (תהלים סח, לו) "נֹרָא אֱלֹקִים מִמְקַדְשֵׁיךָ", רמז לכך, שכאשר רואה אדם כי מידת הדין מתוחה בבחינת 'אֱלֹקִים', עליו לדעת, כי הסיבה היא 'מִמְקַדְשֵׁיךָ'. דהיינו: בבית הכנסת לא מתנהגים כיאות.

זכינו וניתנה בידינו האפשרות להתפלל לפני אבינו שבשמים, השומע כל תפילותינו. זוהי מתנה מופלאה, אשר אין לה אח ורע, כפי שנאמר (דברים ד, ז): "כִּי מִי גוֹי גָדוֹל אֲנֹשֶׁר לוֹ אֱלֹהִים קְרִבִּים אֵלָיו כִּפְהֵי אֱלֹקֵינוּ בְּכֹל קְרָאֵנוּ אֵלָיו".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

פירש רש"י: "אל תפרעו - אל תגדלו שיער, מכאן שְׂאֵבֶל אסור בתספורת. אבל, אתם אל תערבבו שמחתו של מקום, ולא תמותו - אם תעשו כן, תמותו. ואחיהם כל בית ישראל - מכאן שצרתם של תלמידי חכמים מוטלת על הכול להתאבל בה".

הקב"ה אסר על אהרון, אלעזר, ואיתמר לגדל שער ראשם ולפרום את בגדיהם, משום שהם צריכים לבוא אל המקדש, וצריך להקפיד לבוא לבית ה' בצורה מכובדת.

רמז לדבר קראנו במגילת אסתר (ד, ב): "אֵין לְבֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שֵׁק". ומאחר שבכל מקום שכתוב "המלך" במגילה, הכוונה היא להקב"ה, פרושו של פסוק זה הוא, שאין לבוא לבית המלך, דהיינו בית המקדש, בלבוש שק, המסמל אבלות.

כיום, שלדאבון ליבנו אין לנו בית המקדש, "בית המלך" בא לידי ביטוי בבית הכנסת, שבו עלינו להקפיד להופיע באופן מכובד, על מנת שנחוש, כי אנו עומדים לפני מלך מלכי המלכים.

והנה לכאורה, יש להזהיר על פחד ומורא בבית הכנסת עוד יותר מאשר בבית המקדש, משום שבבית המקדש באים הפחד והמורא מאלוהים, שכן בראות כל אדם את עשרת הנסים המצויים שם, הוא חש ביראת כבוד הממלאת את כולו, ואלו בביה"כ אין ביטוי חיצוני להשראת כבוד השכינה במקום, ועל האדם לעבוד על עצמו להחדיר ללבו את היראה והזהירות בשמירת כבודו של מקום.

וכך כותב בספר 'מוסר השכל' בשם סופרים וספרים: על כן חיוב על כל אחד לנהוג בבית

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה
רון אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית
נעם יצחק בן רחל ברכה דביר בן נלי רחל
רוזה בת מרגריטה מזל חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים
שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.ש. כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רוגית בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר
עמית בת טובה יוסף בן רוחמה
נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט
אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דורי בן ימנה
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה
נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
עינת בת רחל ברכה בנימין בן ירוש
רינת רחל בת עפרה יצחק בן פיניה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
הבהבת שושנה רייזל ר' אליעזר בן עטיה

כ"ב ניסן תשע"ח		07/04/2018	
פרשת שמיו			
הפטרה: "יוסף עוד"- שמואל ב' ו'			
ה"ת	יציאה	כניסה	ה"ת
18:27	19:39	20:26	ה"ב
18:44	19:37	20:23	ה"א
18:45	19:39	20:25	חגיגה
18:45	19:38	20:24	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה	העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אלחנן רפאל בן איריס ולידל אורי חיים בן שלי	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	--	--

שואל ומשיב בהלכה – אסור והיתר - חלק א'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

האם מותר להשתמש בכיריים לבישול מאכל חלבי ובשרי בו זמנית?

שאלה ?

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה !

לכתחילה, כאשר מבשלים בבת אחת שתי קדירות על כיריים של גז, באחת מאכל בשרי ובשניה מאכל חלבי, יש להרחיק את הקדירות אחת מהשניה, כדי למנוע כל תערובת של בשר בחלב. **מקורות:** עין ברמ"א (יו"ד סימן צב ס"ח).

אם בישל שתי קדירות אחת בשרית והשניה חלבית בבת אחת [והם יבשות מבחוץ ללא נוזל], אף שנגעו זו בזו לא נאסרו. **מקורות:** רמ"א (שם). והאיסור והיתר (כלל לא דין טז) כתב דגם לא חוששים שמא ניתזו ניצוצות מהקדירות מזו לזו דלא מחזקינן איסורא, אפילו אם שתיהן מגולות. וכ"כ הכנה"ג (הגב"י אות עא), וכף החיים (שם אות קג). והדרכי תשובה (אות קפא) כתב שאין חילוק בדיון זה בין אם הקדירות הם של מתכת ובין של חרס הכל מותר בדיעבד.

יש להיזהר, כאשר מרימים את מכסה הקדירה, שלא יינתזו ניצוצות לקדירה השניה, ולכן כאשר מוסיפים דברי מאכל לתוך הסיר, צריך לעשות זאת בעדינות, כדי שהנוזל, הנמצא בתוך הסיר, לא יותז על הקדירה השניה. כאשר מרימים את מכסה הקדירה בשעת הבישול, אסור בינתיים להניחו על הקדירה השניה, מכיוון שהאדים שעולים למכסה עוברים לקדירה השניה ואוסרים.

שְׁמִירָה מְפֹלָא

מעשה שהיה בערב פסח, כאשר הלך הצדיק רבי שלום כאסכי זיע"א מגדולי רבני ארם צובא ברחוב, וראה דוכן, שבו מוכרים חסה למצוות מרור. הרב ראה מיד, שהחסה נגועה כולה בתולעים ואסור לאכול ממנה. מיד עמד וקנה את כל החסה הנגועה, והשמיד אותה, כדי שלא יבוא יהודי ויקנה אותה וייכשל חלילה באכילת דבר אסור!

בפעם אחרת זכה והציל את כל בני קהילתו מאכילת איסור. היה זה בליל שבת, כאשר ישב לסעוד את סעודת השבת. הרב קידש על היין ואחר כך אמר לרעייתו הרבנית בלשון רכה: "אנא ממך, הביאי נא לשולחן רק ירקות וזיתים, אל תגישי שום מנת בשר". הרבנית ע"ה ידעה, כי בעלה איש קדוש ונורא ולא הירהרה אחריו כלל.

למחרת, בבית הכנסת לפני קריאת התורה, עמד הרב והכריז קבל עם ועדה, שאסור לאכול כלל מהבשר, שהכינו לכבוד שבת קודש. כולם מיד קיבלו עליהם את ציווי הרב ואף הם לא הירהרו אחריו. לאחר השבת החלו עסקני העיר לברר את פשר ציווי של הרב הקדוש, והתברר, שגויים הצליחו לגנוב את חותמת הכשרות, החתימו בשר טריפה מסוגים שונים ומכרו אותו בשוק היהודים.

הזדרזו פרנסי העיר להגיע אל ביתו של רבינו לספר לו את החדשות ולשבח אותו על רוח הקודש הגלויה אותה הפגין למען הצלת כל בני הקהילה. ענה הרב בענווה: "טועים אתם! אין כאן לא רוח הקודש ואף לא מופת! פשוט בשעת הקידוש על היין בליל שבת, לפתע ראיתי לנגד עיני את המשפט: "נכשלנו במאכלות אסורות!". שמעו זאת פרנסי העיר ותמהו, מה יותר גדול? רוח הקודש או חיזיון כזה שתיאר הרב זיע"א... (מעין השבוע)

מידת השבוע: גבורה (שבוע שני)

איבר המרכבה למידה: יד שמאל

צדיק המרכבה למידה: יצחק אבינו

הגדרת המידה: דין- התגברות. קום ועשה ושב ואל תעשה דברים הדורשים כח (כנגד יצה"ר) וזה יעשה ע"י יראת שמים. כלומר פחד מהקב"ה. **עבודה עיקרית:** מידת הקנאה והשנאה

יום בחודש	יום לעומר	מידה פרטית	מידה ממ"ח קנייני התורה	הנהגה הפרטית ליום
כג'	ח'	חסד	בענווה	יתגבר על הקשיים מתוך שמחה, ויתגבר לעזור לאחרים ברוחניות ובגשמיות
כד'	ט'	גבורה	בשמחה	יראת שמים- ע"י לימוד ספרי מוסר והתבוננות בחכמים, ולא יתירשל במצוות
כה'	י'	תפארת	בשימוש חכמים	ידקדק שהתנהגותו תהיה בדרך ארץ, ויתחזק בלימוד תורה ובעזרה ללומדים
כו'	יא'	נצח	בדקדוק חברים	ישתדל לנצח צד הרע שבו ובפרט הכעס, וילך ברגליו ללמוד תורה שבתב
כז'	יב'	הוד	בפלפול התלמידים	יודה לה' כשזוכה להתגבר על יצרו הרע, וילך ברגליו ללמוד תורה שבעל פה
כח'	יג'	יסוד	בישוב	יתגבר נגד יצרו הרע בענייני צניעות וקדושה, ובפרט קדושת אות ברית קודש
כט'	יד'	מלכות	במקרא	יתגבר ויתרכז בתפילה לצורך השכינה, ובכל צרכי אשתו. יכוון לתקן השכינה

הדגשות מיוחדות: התגברות לעזור, התגברות ללמוד, התגברות כנגד הייצר, התחזקות בעניין השמיעה. (וספרתם לכם)

מנזרים

לקבלת העלון חנם ב- email
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו" - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

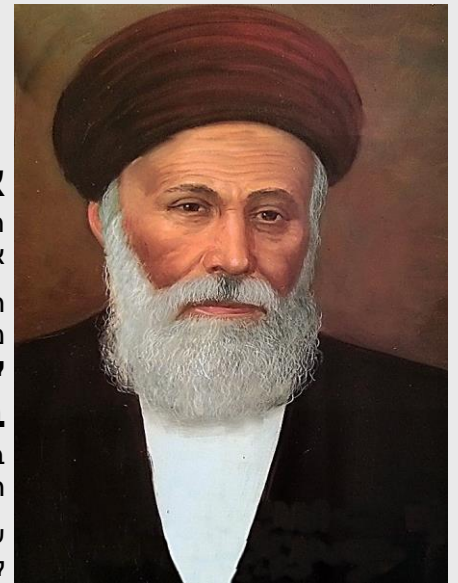
לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 052-6329144

הרב המקובל כמוס יאמין זצ"ל - נולד בחודש ניסן שנת ה'תר"י (1850) בכפר עמרוס (לוב). באותה תקופה חיו בעמרוס בצמצום רב כ-3,500 יהודים בלב אוכלוסיה ערבית. לפי היכולת ודרכי החינוך שנהגו באותם ימים, תלמוד תורה ושיעורים בבית הכנסת, למד רבינו באופן עצמאי תנ"ך, תלמוד בבלי ושולחן ערוך. רבינו עלה ונתעלה ונודע בבקיאותו בכל רזי התורה ובקבלה.

כיהן כרב הקהילה בכפר עמרוס, ייסד ישיבה וכולל, השיב לשאלות הלכתיות וכן כתב קמעות. גם תושבי הכפר המוסלמים פנו אליו בעניינים שונים. רבים פנו אליו בעניינים שונים: חילוקי דעות בינם לבין שכנם, בעיות רפואיות, בעיות בפרנסה וכו' ונושעו. נהג לערוך תעניות דיבור, נודע כדרשן מופלא ורבים נהרו לבית הכנסת כדי להאזין לדרשותיו ביום השבת ואפילו קמו לשם כך ממיטת חוליים. **בקי בחוכמת הנסתר ובקבלה המעשית. בעל רוח-הקודש.** נפטר ב-כ"ב ניסן ה'תר"ץ (1930). ציונו בלוב. חי כ-80 שנים.

אמו: מרת רחל. **מילדיו:** ר' כליפה, ר' שמעון. **מתלמידיו:** ר' שמועה מכלוף. **מספריו:** חיבר ספר על הקבלה ותורת הסוד בכתב יד.

א אחד מנכדיו סיפר על מספר מקרים, שיש בהם כדי להעיד על גדולת הרב וצדקותו. באחת הפעמים, אשתו של הצדיק נכנסה לחדרו שבישיבה כדי לשאול אותו שאלה, והנה ראתה כי איננו בחדר.

הרימה האישה את עיניה ונדמה, כשראתה אותו **מרחף בחלל החדר.** מרוב פחד ממראה רבינו המרחף צעקה האישה, ואז הצדיק אמר לה: **"מדוע הפרעת לי, הייתי אמור ללכת לישיבה מיוחדת של מעלה."**

ב במקרה אחר עת ישב הרב ולמד ביקש מאשתו, שתכין לו קפה. אשה כשרה עושה רצון בעלה הלכה למטבח ולאחר מספר דקות הגיעה ובידה מגש ובו שלוש כוסות קפה. השתומם רבינו ושאל: **"מדוע הכנת שלוש כוסות קפה?"**

ענתה לו אשתו – **"כשביקשת ממני להכין לך, היו אתך עוד שני רבנים וחשבת, שלא יפה להגיש קפה רק לך ולכן הבאתי קפה גם לאורחים."** שאל אותה הרב: **"וכי רוצה את לומר לי, כי ראית את הרבנים, שהיו עמי? אם כן, צדקת את, שזכית זכות גדולה וראית שני מלאכים."**

ר בי שמועה תלמידו של הרב, ניגש לצדיק ביום תענית דיבור ושאל קושיה, שהייתה לו והציקה לו (ביום זה לא נהוג לשאול שאלות) אולם הרב לא ענה לו. שב ושאל ר' שמועה את אותה קושיה בפעם השניה ושוב לא ענה לו הרב. בפעם השלישית כששאל, מאחר שהצדיק ראה, עד כמה משתוקק הלה לקבל תירוץ, ענה לו הרב על קושייתו, **ומיד איבד את כושר הדיבור ונשאר כך במשך שלושה חודשים רצופים.** רק בערב פסח חמל עליו הבורא והשיב לו את יכולת הדיבור והוא יכול היה לקיים את מצוות "והגדת לבניך ביום ההוא".

ו יפרה נכדה: סבתי המנוחה מצד אבי נישאה בגיל צעיר וכמו כל אישה, בתקופה ההיא, היא רצתה ילדים, אך היא לא זכתה לפרי בטן. לסבא שלי רבי מאיר (בעלה של סבתי) היה סבא, שנחשב למקובל גדול וידוע בתקופתו. שסייע, בין היתר לזוגות מעוכבי פריון להיפקד ע"י סגולות מיוחדות שכתב. הזוג הצעיר ניגש אליו לקבל ברכה להיפקד.

הוא בדק ואמר, **שסבתי לא תהרה במשך שבע השנים הבאות, ולאחר מכן תהרה, ויהיה להם בן** (ומי ידע בסוד קדושים מה ראה ואמר כן). ואכן מדברי רבינו לא נפל דבר. כעבור שבע שנים סבתי ילדה בן. אבי הוא הצעיר מתוך ארבעת הילדים שנולדו לזוג, ואני היא נכדתם.

ב אחד הלילות של אמצע החודש, כשאור הלבנה האיר, יצא רבינו לעבר טריפולי, עיר הבירה. מרחק לא גדול מפריד בין שני המקומות. הדרך מוכרת היטב, והרב מקיים את הפסוק: **"בלכתך בדרך" והוגה בדברי תורה. בהיותו על אם הדרך, סמוך למקום מנוחתו של הגאון שמעון בן לביא זצ"ל, הגיחו מן המארב שודדים עזי נפש, אשר ביקשו לשדוד את רכושו ולהורגו.**

הרב נס מפניהם וכל עוד רוחו בו רץ, עד שהגיע לציון הקדוש. שם אחז בשתי טבעות ברזל הקבועות בדלת, ובמר לבו זעק: **"רבי שמעון בן לביא, רבי שמעון זכותך תגן בעדי!"** השודדים שרצו בעקבותיו, הבחינו בהיכנסו לבית-העלמין, ומיהרו אחריו. רבינו עמד נרגש במקומו, רגליו ממאנות לזוז, ורק ידיו לפתו היטב את טבעות הברזל. בקול תחנונים ביקש רחמים על עצמו בזכות הצדיק רבי שמעון בן לביא.

השודדים נכנסו לרחבת הקבר הקדוש. הרב ראה בבירור את פניהם האכזריות. אך ראה זה פלא! הם לא ראוהו כלל! רק שמע את קולם הגס והעבה באומרם זה לזה: **"להיכן הוא נעלם? איפה הוא נמצא? הרי במו עינינו ראינו אותו נכנס לכאן!"** הם חיפש כה וכה, המתינו עד בוש, וכשלא מצאו את הרב, הסתלקו מן המקום.

ליד הציון נותר רבינו, כולו רעדה עם שבח ותהילה לבורא עולם, על שנתקיים ברודפיו מאמר דוד המלך ע"ה: **"עיניים להם ולא יראו."** היטב חש על בשרו, שזכות הצדיק הטמון במקום הגנה עליו להצילו מרודפיו וממבקשי רעתו. הוא המתין לעלות השחר ורק אז המשיך בדרכו לטריפולי.

ר' יענקל' חש ביד ההשגחה המכוונת אותו מלמעלה, הודה בחום לשכנו, ארז במהירות את חפציו המעטים והחל יורד בזהירות אל תוככי האדמה, תוך שהוא דואג לטשטש את עקבותיו מדי כמה דקות. כשהגיע לקצה המנהרה מיהר לחפור את פתחה ולנוס ליער, שם טמן עצמו בתוך גזע עץ חלול והמתין זמן מה, עד שחש בטוח כדי להמשיך במסעו. משם החל לצעוד בין העצים העבותים לכיוון העיירה הסמוכה.

לאחר שעות מספר של צעידה, כשהרעב הציק לו מאוד, הגיע לפאתי העיירה. הוא החל בחיפושים קדחתניים כדי למצוא את אותו בית יהודי שעליו שמע, בתקווה, כי בעליו יואיל בטובו לקיים מצוות הכנסת אורחים ולהסתירו מעין מבקשיו.

בטוח היה, כי דבר בריחתו כבר הספיק להתפרסם ברחבי המחנה, וכי עיירה זו תהיה הכתובת הראשונה, שאליה יגיעו המחפשים. הוא נזקק להפעיל את כל חושיו החדים כדי לאתר את הבית בתוך החשיכה הסמיכה, וכשהבחין בו לבסוף באמצעות בליטת המזוזה, נפלטה מפיו אנחת רווחה.

הוא נקש על הדלת בחוזקה. הדלת נפתחה, ובפתח עמד יהודי מבוגר, פניו חרושות קמטים. "יהודי אני!", מיהר מיועדנו לומר, "מבקש אני מעט מים להשיב את נפשי", התחנן. אלא שבעל הבית, שכבר הספיק לשמוע על האופן שבו נוקם השלטון במסייעים למתנגדיו, מיהר לטרוק את הדלת.

מבעד לדלת הסגורה ניסה לשוב ולדבר על ליבו, שיחוס על נפשו. בייאושו ניסה לזעוק בגרון ניחר את הקריאה היהודית הנצחית: 'שמע ישראל...!', אך גם זעקתו זו נותרה ללא מענה.

משראה כי כלו כל הקצין פנה לצאת באכזבה, אלא שאז נזכר כי בחיפזון הבריחה שכח דבר מה חשוב: היו אלו הימים שבין פסח לעצרת, ומיועדנו הקפיד, שלא להחמיץ את ספירת העומר. עתה הביט בשמים שכבר החלו להאדים. את המחסה המיוחל החמיץ, אך לכל הפחות את המצווה יספיק לקיים.

נעמד ר' יענקל' בפנית החצר והחל לברך בכוונה ובהתלהבות כהרגלו: "ברוך... על ספירת העמר. היום... ימים לעומר!". לפתע הלא-ייאמן אירע: דלת הבית נפתחה, בעל הבית יצא כשחיוך על פניו והוא הזמין את ר' יענקל' להיכנס.

משהתיישבו בבית התנצל והסביר: "כשנקשת על דלתי בטוח הייתי כי הינך גוי שנמלט מהמחנה, וכחלק מתכנית הבריחה ניסית להתחזות ליהודי. גם כשקראת 'שמע ישראל' עדיין לא השתכנעת. אך כשראיתך מברך על ספירת העומר בכוונה, הוברר לי מעל לכל ספק, כי יהודי אתה שיש להסתכן בעבורו. גוי לעולם לא ילמד לברך ברכות בכוונה", סיים בעל הבית, ותוך כדי דיבור מיהר לשפות בעבורו קדירה על האש ולהגיש לו כוס חמין מחיה נפשות. (מעובד מתוך 'נוטרי אמן')

בליל צעקות ונביחות אימתניות אותתו לר' יענקל' על יום מר נוסף שעמד להתחיל במחנה. הוא מיהר לעטות על עצמו את בגדיו הבלויים ולהתייצב למסדר הבוקר. בתוך דקות ספורות מצא עצמו יחד עם אומללים שסבבוהו על המשאיות שהובילו אותם למעמקי היער. שם עתידים היו לעמול עד לשעות הלילה בעבודה קשה ומפרכת של חטיבת עצים והעברתם לרכבות משא.

בעוד רבים משכניו למחנה מתגוללים על משכבם, מיהר לפינתו הקבועה ומיהר להניח את התפילין היקרות שהצליח להבריח בדרך לא דרך. לאחר אמירת פסוקי קריאת שמע מיהר להסירן ולהתייצב למסדר הבוקר. במעבה היער, המשיך בתפילתו, תוך שידי החסונות מכות בעצים במיומנות.

שמועה, שהסתובבה בימים האחרונים, טרדה את מחשבתו והעיקה על ליבו; המחנה בסיביר שבו שהו עתיד היה להתפנות ולעבור למקום נידח מרוחק בהרבה מהמקום שבו היה ממוקם עד עתה. גם כך חש, כי חייו נתונים בסכנה וכי הוא עומד להתמוטט תחת משא עבודת הפרך, ולכן חשש מאוד מהאפשרות לעבור דווקא עכשיו למקום זר ומנוכר; אפשר שהשמירה בו תהיה הדוקה יותר, אפשר שהעבודה בו תהיה קשה יותר, אך ברור מעל לכל ספק, כי אפשרות הבריחה ממנו תהיה בעייתית עד בלתי אפשרית.

המחנה, שבו שהה עתה, שכן במרחק סביר מעיירה שבה, כך שמע, מתגוררת משפחה יהודית. בתכנית הבריחה שהגה, הייתה משפחה זו אמורה לתפוס מקום של כבוד. הוא החליט, שעליו לברוח ויהי מה.

באישון ליל, כששכנו לדרגש, גוי מגודל ומגושם, שקוע היה בשינה עמוקה וקולנית, החל ר' יענקל' בחפירת מנהרה תת קרקעית שדרכה תכנן לברוח אל החופש. כלים מתאימים לא היו בידו, אולם בכוח הרצון, שפיעם בו ובנחישות שאפיינה אותו, שינס את מותניו ולא עצר ממלאכתו עד הפציע השחר.

כך, לילה אחרי לילה המשיך במלאכתו בנחישות ובזהירות, עד שחש, כי קרוב הוא למילוי משימתו. דקות ספורות לאחר שירד ר' יענקל' אל מעמקי חפירתו, נעתקה נשימתו לקול חריקת מיטתו של שכנו. חלפה שנייה נוספת, וכבר ניבט ראשו של הגוי מפתח המנהרה.

הלה אמר לו: "אינני מתכוון לספר על מעשיך. אך כיוון שאני מעריך אותך חש אני חובה לידעך את ששמעתי מפי אחד ממפקדי המחנה: ביממה הקרובה עתידים כולנו לעבור לאיזור מרוחק, ואז תיאלץ לוותר על הבריחה".

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כותן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזיה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יפה בת רבקה ע"ה
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל

לע"נ
תנצב"ה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב שבתאי בן אסתר אטון זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איירן ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי יזיי בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעמה ע"ה
מישא אסתר בת זרה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל